

Τὸ ζῶον, ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὰς σφαίρας τοῦ ὑψηλοῦ καὶ τοῦ θεοῦ ἀνάγκη νὰ πάσχη, νὰ οἰστροληατῆται, νὰ ἔχῃ ἐν πυρετῶ τὸν νοῦν του.

Ἐμπορεῖτε νὰ ἀντιληφθῆτε οὕτω τὸν ἔρωτα ;

Ἀμφιβάλλω.

Διότι ἂν τὸν ἀντιλαμβάνεσθε οὕτω δὲν θὰ ἠδικῆτε τὸν φίλον σας.

*
* *

Ἀκούσατέ με δεσποινὶς ἢ κυρία.

Ἐπράξατε ἐν ἔγκλημα μὴ δυνηθεῖσα ν' ἀνταποκριθῆτε εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Χ.

Ἐπράξατε ἐν δεύτερον ἔγκλημα μὴ σχοῦσα τὸ θάρρος νὰ νικήσητε τὴν φιλαρέσκειάν σας.

Δὲν σὰς ἀδικῶ.

Τοιαύτη ἡ φύσις σας.

Προσέξατε ὅμως μὴ ζητήσητε νὰ πράξητε τὸ αὐτὸ ἔγκλημα καὶ ἐκ δευτέρου.

Ἴσως σὰς τύχει κανεὶς Monsieur De Camors, ὁ ἦρωας τοῦ Φεγιέ, κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἄνδρας, ὧν ἡ καρδία εἶναι ἀπεξηραμένη καὶ οἵτινες δικαίως ἢ ἀδίκως φρονοῦσιν, ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι ἓνα ἄνθος τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ ὀσφραίνηται τις, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ κρατῆ ἐν τῷ δωματίῳ του ἐκ φόβου τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέως.

Ἰούλιος 1897

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΠΑΛΗΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

Τα σκλαβωμένα σου ἐξεγείλιζαν μαλλιὰ,
Φτωχοῦλά μου, ἀπ' τὸ μαῦρό Σου μαντήλι,
Κ' ἡ χειμωνιάτικη τὰ χεῖδευε ἀντηλιά
Χλωμή, σὰν ἀπ' ἀρρώστου ἀχνὸ καντύλι.

✱

Κάτω ἀπ' τὴ μαραμμένη μας κλιματαριά
Ἐγερνες, καὶ τὸ χέρι σου ἐκεντοῦσε
Κ' ἦταν ἡ μόνη πεταλοῦδα ἀπ' τὸ βοριά
Ποῦ ἐσώθη καὶ στὸν ἥλιο ἀκόμα ἐζοῦσε.

Θλιμμένα πράγματα ἐκεντοῦσες στὴν ποδιά
 Γιὰ τὸν στερνὸ κι' αἰώνιο χωρισμὸ μας . . .
 Σὲ μιᾶς κλαψάρικης—ποῖς ξέρει—ἴτις κλαδιά
 Κεντοῦσες τὸν ἀπόκρυφο καημὸ μας.

✽

Κοντά μας καὶ ἡ μαννοῦλά Σου, ἡ γρηά, σκυφτή,
 Μαυροντυμένη, ἀμίλητη, στὴ θύρα
 Καθὼς χαμογελοῦσε, ἀξένοιαστη κι' αὐτή,
 Τοῦ χωρισμοῦ μας ἔμοιαζε τὴ Μοῖρα.

(1897)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Μέσ' στὰ γλυκὰ ματάκια Σου, μέσ' στὰ λευκὰ Σου κάλλη
 ἐξέγασα σιγὰ — σιγὰ κάθε ἀγάπη ἄλλη
 καὶ τώρα ποῦ Σ' ἀγάπησα τρελλαίνομαι ὁλοένα
 καὶ χάνομαι, καὶ σβύνομαι μικροῦλά Μου γιὰ Σένα.

✽

Ἄγ! Διάβασε 'στὰ μάτια μου, καὶ 'δὲς μέσ' 'στὴν ψυχὴ Μου,
 τὸ μυστικὸ Μου ἔρωτα, τὸν πόνο μου μικρὴ Μου
 καὶ γίνου ἐλπίδα ὁλόφωτη καὶ μιὰ στιγμή γιὰ μένα,
 ποῦ τυρανοῦμαι, ποῦ πονῶ, ποῦ χάνομαι γιὰ Σένα!

(1897)

* * *

— ΕΚΒΙΝΟΙ τοὺς ὁποίους ἐγάσαμεν, ἐὰν ἀληθῶς τοὺς ἀγαπῶμεν, δὲν εὐρίσκονται πλέον ὅπου ἦσαν πρὶν, ἀλλὰ παντοῦ ὅπου εὐρισκόμεθα.

— Ἢ ἐλπίς μελλούσης αἰωνιότητος εἰς ἄλλον κόσμον προέρχεται ἐκ τῆς ἀπελπισίας διότι δὲν εἴμεθα αἰώνιοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

— Οἱ πολιτικοὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς καταβρέγοντας τὰς ὁδοὺς, τοὺς δυναμένους νὰ κάμουν λάσπην καὶ ὅταν ὑπάρχει ἥλιος, ἀλλ' ἀδυνατοῦντας νὰ κάμουν ἥλιον ὅταν ὑπάρχει λάσπη.

— Εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἶς σοβαρὸς πολιτικὸς ἀνὴρ